

Mål C-483/20

Begäran om förhandsavgörande

Datum för ingivande:

29 september 2020

Domstol som begär förhandsavgörande:

Conseil d'Etat (Belgien)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

30 juni 2020

Klagande:

XXXX

Motpart:

Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides

**CONSEIL D'ETAT (HÖGSTA FÖRVALTNINGSDOMSTOLEN,
BELGIEN), AVDELNINGEN FÖR FÖRVALTNINGSRÄTTSLIGA MÅL**

[utelämnas]

DOM

[utelämnas]

Målet

XXXX

mot

Commissaire général aux

réfugiés et aux apatrides

I. Föremålet för överklagandet

Genom överklagande som inkom den 21 maj 2019 yrkade XXXX att den dom som meddelades [utelämnas] av Conseil du contentieux des étrangers (Utlänningsdomstolen) den 8 maj 2019 skulle upphävas [utelämnas].

II. Förfarandet vid Conseil d'Etat

[utelämnas]

[utelämnas] **[Orig. s. 2]** [utelämnas]

[utelämnas]

III. Relevanta omständigheter för att pröva saken i målet

Klaganden, som uppger att han är syrisk medborgare, beviljades flyktingstatus i Österrike den 1 december 2015.

Han uppger att han lämnade Österrike i början av år 2016 för att återförenas med sina döttrar, varav en är underårig, vilka beviljades status som alternativt skyddsbehövande i Belgien den 14 december 2016.

Den 14 juni 2018 lämnade han in en ansökan om internationellt skydd i Belgien.

Den 11 februari 2019 avvisade Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (generalkommissariatet för flyktingar och statslösa) hans ansökan med stöd av artikel 57/6 3 § första stycket 3° i loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, l'établissement, le séjour et l'éloignement des étrangers (lag av den 15 december 1980 om utlänningars inresa, uppehållsrätt, bosättning och utvisning). **[Orig. s. 3]**

Den 8 maj 2019 [utelämnas] ogillade Conseil du contentieux des étrangers klagandens talan mot avvisningsbeslutet. Det rör sig om den dom som har begärts upphävd.

IV. Tillämpliga belgiska bestämmelser

[utelämnas] Artikel [utelämnas] 57/6 3 § i lagen av den 15 december 1980 om utlänningars inresa, uppehållsrätt, bosättning och utvisning har följande lydelse [utelämnas] [utelämnas]:

[utelämnas]

[utelämnas] **[Orig. s. 4]**

[utelämnas]

[utelämnas] **[Orig. s. 5]**

Artikel 57/6 3 § Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides får avvisa en ansökan om internationellt skydd om

[utelämnas]

3° sökanden redan har beviljats internationellt skydd i en annan medlemsstat i Europeiska unionen,

[utelämnas]

V. *Enda grund*

VI. *Parternas argument*

Klaganden har som enda grund åberopat åsidosättandet av artikel 1 i Genèvekonventionen av den 28 juli 1951 om flyktingars rättsliga ställning jämförd **[Orig. s. 6]** med artiklarna 181–188 i UNHCR:s riktlinjer för förfaranden och kriterier, artiklarna 18 och 24 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, artiklarna 2, 20, 23 och 31, samt skäl 18 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/95/EU av den 13 december 2011 om normer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd, för en enhetlig status för flyktingar eller personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande, och för innehållet i det beviljade skyddet, artikel 25.6 och skäl 33 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/32/EU av den 26 juni 2013 om gemensamma förfaranden för att bevilja och återkalla internationellt skydd, artikel 149 i den belgiska grundlagen, artiklarna 39/2, 39/65 48/3, 48/4 och 57/6 3 § i lagen av den 15 december 1980 om utlänningars inresa, uppehålls rätt, bosättning och utvisning, principerna om familjesammanhållning och om barnets bästa, samt principerna om att rätten till försvar och den kontradiktoriska principen ska iaktas.

Klaganden har gjort gällande att artikel 33.2 i ovannämnda direktiv 2013/32 och artikel 57/6 § 3 i ovannämnda lag av den 15 december 1980 föreskriver en möjlighet och inte en skyldighet och att de ska tolkas och tillämpas med iakttagande av de grundläggande rättigheterna. Klaganden har påpekat att det i den överklagade domen ”inte anges att principen om familjesammanhållning inte får och/eller ska iaktas vid tillämpningen av artikel 57/6 3 § i lagen. I domen begränsas emellertid tillämpningen av denna princip till personer som saknar skydd”. ”Motiveringen att barnets bästa inte ska iaktas förblir obegriplig”, eftersom det ”om principen om familjesammanhållning kan iaktas vid tillämpningen av artikel 57 3 § i utlänningslagen, inte finns något som hindrar att detsamma gäller för barnets bästa, eftersom de rättigheter som ska iaktas är av

samma art och har nära samband med varandra”. Han anser att motiveringen är motstridig.

Vad gäller motiveringen att ”vederbörande har bidragit till den asymmetriska situation de har hamnat i”, har klaganden förklarat dels att ”domen inte innehåller någon redogörelse för hur detta utesluter att principen om familjesammanhållning iakttas”, dels att denna fråga inte har tagits upp av motparten eller i det beslut som delgivits honom och att han således inte har kunnat yttra sig över denna, vilket strider mot rätten till försvar.

När det gäller barnets bästa har han hänvisat till artikel 24 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, artikel 20.5 i direktiv 2011/95, artikel 25.6 i direktiv 2013/32 och artiklarna 3, 9 och 10 [Orig. s. 7] i konventionen om barnets rättigheter och kritiserat domen för att ”i princip inte iaktta klagandens barns bästa enbart av det skälet att det inte befriar föräldern från att uppfylla de särskilda krav som uppställs för förfaranden för beviljande av internationellt skydd” och inte ”beakta till de särskilda omständigheter som klaganden åberopat i sitt överklagande”.

Han har vidare hävdad att principen om familjesammanhållning ”innebär att en person, som redan beviljats skydd i ett annat land än det där dennes underåriga barn har erhållit sådant skydd, ska beviljas skydd just för att iaktta principen om familjesammanhållning”. Han har hänvisat till artikel 18 i stadgan, UNHCR:s riktlinjer för förfaranden och kriterier, som innehåller en tolkning av artikel 1 i Genèvekonventionen om flyktingstatus, samt artikel 23 i direktiv 2011/95, och anfört att ”[i] motsats till vad som slagits fast i domen, ska sökanden tillerkännas skydd för att iaktta barnets bästa och familjesammanhållning, bland annat för att vederbörande ska kunna komma i åtnjutande av de förmåner som avses i artiklarna 24–35 i direktivet”. Klaganden har hävdad att ”det faktum att sökanden beviljas skydd inte helt saknar samband med tankegångarna bakom det internationella skyddet. Sökanden har nämligen beviljats flyktingstatus i en annan medlemsstat. Att bevilja klaganden skydd i Belgien, där han inte har uppehållsrätt men där han bor tillsammans med sin underåriga dotter, som har erkänts flyktingstatus och som han är förmyndare till, saknar inte samband med de tankegångar bakom skyddet som ledde till att hans dotter beviljades skydd”.

Motparten har svarat att UNHCR:s riktlinjer för förfaranden och kriterier stadfäster principen om familjesammanhållning och att denna princip innebär att om familjeförsörjaren uppfyller kriterierna i definitionen ska de familjemedlemmar som är beroende av honom eller henne i princip erkännas flyktingstatus. Detta medför att familjemedlemmarna erhåller flyktingstatus inte på grund av att de själva uppfyller de villkor som uppställs i Genèvekonventionen, utan på grund av att familjeförsörjaren har erkänts flyktingstatus. Enligt principen om familjesammanhållning erkänns därför familjemedlemmar ”sekundär” flyktingstatus. Domarens resonemang att principen ”vilar på de grundläggande tankegångarna bakom skyddet och avser att utvidga det internationella skydd som beviljats en familjemedlem till att även omfatta familjemedlemmar som inte

beviljats skydd, och att den därför inte tillämpas när samtliga de berörda personerna, såsom i förevarande fall, redan har internationellt skydd, även om skyddet beviljades i olika länder”, är således fullständigt korrekt och sammanhängande. Vidare har motparten svarat att principen om familjesammanhållning inte föreskrivs i lagen av den 15 december 1980, och att direktiv 2011/95, även om principen om familjesammanhållning stadgas i direktivet, emellertid inte syftar till att säkerställa att en sekundär **[Orig. s. 8]** status beviljas, utan till att i enlighet med nationella förfaranden låta familjemedlemmar till den som beviljats internationellt skydd komma i åtnjutande av de förmåner som avses i artiklarna 24-35. Motparten har även svarat att artikel 23 i övrigt avser familjemedlemmarna till en person som beviljats internationellt skydd, vilka inte uppfyller kraven för att beviljas sådant skydd, och att artikel 23 således inte heller kan tillämpas i förevarande fall. Domstolen har bekräftat detta resonemang i sin dom av den 4 oktober 2018 [Ahmedbekova, C- 652/16, EU:C:2018:801, punkt 68], i vilken den har funnit följande: “Direktiv 2011/95 innehåller inte några bestämmelser om att flyktingstatus eller status som subsidiärt skyddsbehövande ska utvidgas till att även omfatta familjemedlemmarna till den person som beviljats sådan status. Det följer nämligen av artikel 23 i direktiv 2011/95 att direktivet endast ålägger medlemsstaterna att i nationell rätt föreskriva att familjemedlemmar, i den mening som avses i artikel 2 j i direktivet, till den person som har beviljats internationellt skydd och som för egen del inte uppfyller kraven för sådant skydd, får ansöka om vissa förmåner, bland annat uppehållstillstånd, tillträde till arbetsmarknaden eller utbildning, detta för att se till att familjen hålls samlad”. När de krav som följer av principen om familjesammanhållning inte är uppfyllda, kan principen om barnets bästa i sig inte motivera att principen om familjesammanhållning tillämpas. Om lagstiftaren har föreskrivit vissa specifika bestämmelser för att bevilja internationellt skydd, kan man inte underlåta att tillämpa dessa krav enbart med hänvisning till principen om barnets bästa. Det ska även konstateras att den motstridiga motivering som åberopats i överklagandet inte alls framgår av lydelsen i den överklagade domen. Den nationella domstolen har utförligt förklarat varför principen om familjesammanhållning inte tillämpas och varför barnets bästa inte kan användas som stöd för att tillämpa denna princip. Även om den nationella domstolen givetvis inte utesluter att principen gäller när artikel 57 3 § tillämpas, förklarar den tydligt varför den inte kan tillämpas i förevarande fall, nämligen därför att klagandens familjemedlemmar redan har beviljats internationellt skydd. Den nationella domstolen har inte alls funnit att principen om familjesammanhållning inte ska tillämpas till följd av att ”vederbörande har bidragit till den asymmetriska situation de har hamnat i”. Det är i stället just på grund av att klagandens familjemedlemmar redan har beviljats internationellt skydd som den nationella domstolen har kommit fram till denna slutsats. Det rör sig inte om någon avgörande omständighet som borde ha föranlett att handläggningen av målet återupptas för att ge parterna tillfälle att yttra sig. Slutligen har klaganden inte visat hur rätten till försvar inte har iakttagits.

Klaganden har i sin replik tillagt att UNHCR i sina riktlinjer om asylansökningar till följd av kvinnlig könsstypning från maj 2009 framhöll att ”på samma sätt

som ett barn subsidiärt kan komma i åtnjutande [**Orig. s. 9**] av den flyktingstatus som beviljats barnets föräldrar, kan föräldrarna, med nödvändig anpassning, subsidiärt komma i åtnjutande av den flyktingstatus som beviljats deras barn”, och har gjort gällande att den omständigheten att han erkänts som flykting i en annan medlemsstat ”inte utgör något hinder mot tillämpning av denna princip, eftersom detta erkännande inte innebär att han får leva med sitt barn i den medlemsstat där barnet beviljas skyddet”. Han har påpekat att ”domstolen har slagit fast att en automatisk tillämpning av sekundär flyktingstatus enligt en nationell lagstiftning inte strider mot andan i direktivet och i Genèvekonventionen. Tvärtom syftar en sådan praxis till att uppnå det mål som anges i artikel 23 i direktiv 2011/95, det vill säga att se till att familjen hålls samlad”. Han har därav dragit slutsatsen *e contrario* att ”det faktum att fadern till det barn som beviljats flyktingstatus i förevarande fall automatiskt nekas flyktingstatus av det enda skälet att han har beviljats skydd i en annan medlemsstat strider mot syftet med artikel 23 i direktivet”.

Med hänvisning till domstolens dom av den 6 december 2012 (O m.fl. (C-356/11 och C-357/11, EU:C:2012:776, punkt 81)), enligt vilken det ”vid genomförandet av direktiv 2003/86 och vid prövningen av ansökningar om familjeåterförening åligger ... behöriga nationella myndigheter att göra en väl avvägd och rimlig bedömning av samtliga inblandade intressen, varvid särskilt de berörda barnens intressen ska beaktas”, har han gjort gällande att ”samma resonemang ska ges företräde vid prövningen av en ansökan om internationellt skydd” och att det i förevarande fall helt och hållet ”saknas en sådan balanserad och skälig bedömning”.

V.2. Bedömning

Klaganden har beviljats internationellt skydd i Österrike. Ett av klagandens barn, [som är] underårigt, har beviljats internationellt skydd i Belgien. Klaganden önskar också erhålla internationellt skydd i Belgien och bo där med sitt underåriga barn.

Klaganden har i huvudsak gjort gällande att medlemsstaterna enligt artikel 33.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/32/EU av den 26 juni 2013 om gemensamma förfaranden för att bevilja och återkalla internationellt skydd ges en möjlighet men inte en skyldighet att avvisa en ansökan om internationellt skydd när, såsom i förevarande fall, en annan medlemsstat har beviljat internationellt skydd. Enligt klaganden ska medlemsstaterna vid genomförandet av direktiv 2013/32/EU, särskilt dess artikel 33.2, iaktta principen om familjesammanhållning och barnets bästa. Vidare anser han att iakttagandet av dessa principer, under [**Orig. s. 10**] de aktuella omständigheterna, utgör hinder för att belgiska staten använder sig av sin möjlighet att avvisa hans ansökan om internationellt skydd.

Klaganden har yrkat att Europeiska unionens domstol ska anmodas att meddela ett förhandsavgörande för att i huvudsak få klarhet i huruvida flera

unionsbestämmelser, som han angett, under de aktuella omständigheterna ska tolkas så, att de utgör hinder för att belgiska staten använder sin möjlighet att avvisa hans ansökan om internationellt skydd.

Eftersom Conseil d'Etat dömer i sista instans och frågan är relevant för utgången i målet, ska klagandens fråga hänskjutas till Europeiska unionens domstol.

MOT DENNA BAKGRUND BESLUTAR

CONSEIL D'ETAT:

[utelämnas]

I enlighet med artikel 267 tredje stycket i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt ställs följande fråga till Europeiska unionens domstol:

”Utgör unionsrätten, särskilt artiklarna 18 och 24 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, artiklarna 2, 20, 23 och 31 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/95/EU av den 13 december 2011 om normer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd, för en enhetlig status för flyktingar eller personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande, och för innehållet i det beviljade skyddet, samt artikel 25.6 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/32/EU av den 26 juni 2013 om gemensamma förfaranden för att bevilja och återkalla internationellt skydd, hinder mot att en medlemsstat, vid genomförande av bemyndigandet i artikel 33.2 a i direktiv 2013/32/EU, avvisar en ansökan om internationellt skydd på grund av att internationellt skydd redan har beviljats i en annan medlemsstat, om sökanden är fadern till ett ensamkommande underårigt barn som beviljats skydd i den första medlemsstaten, han är den enda förälder i kärnfamiljen som befinner sig tillsammans med barnet, han bor med barnet och nämnda medlemsstat har tillerkänt honom föräldraansvaret för barnet? Innebär inte principerna om familjesammanhållning och om att barnets bästa ska iaktas tvärtom att denna förälder ska beviljas skydd av den medlemsstat där barnet har erhållit skydd?”. [Orig. s. 11]

[utelämnas]

[utelämnas] [underskrifter]